

Hồi Thứ Hai Mươi Hai

Ả Kim Hà, lấy thuốc Trường My, Thỉnh Đạo Chích, roi đánh Vương Tiễn

Nói về Mao Toại trở lại núi Thiết Ngại, xuống một hòn đá niệm động chơn ngôn, bắt tay ấn nạt lên một tiếng vốn thần tiên có phép huyền diệu vô cùng biến ra một người mình cao bảy thước, lưng nách, mắt tròn, mặt vuông, tai lớn, rồi xuống chân núi, bứt ít sợi dây các, biến ra như ý kim câu, miệng đọc thần chú, bỗng thấy cái kim câu hào quang chói sáng, Mao Toại cầm nơi tay, trong bụng vui mừng đi tới cửa động gõ cửa đồng nhi hỏi: "Người nào vậy?". Mao Toại nói: "Ta là Kim Hà đồng tử, ở núi Bạch Hạc, động Triều Tiên. Chưởng giáo tổ sư sai đến mời thầy người, vì tổ sư ta buồn bực lắm, thỉnh thầy người đến chơi cờ. Đồng nhi nghe nói rõ ràng, mở hoắc cửa động thấy Kim Hà, đồng nhi cúi mình xuống lạy nói: "Kim sư thúc đến đây mà đệ tử không biết, thiệt cam chịu tội". Kim Hà nói: "Thôi người đứng dậy, ta nay vâng mạng chưởng giáo, có như ý kim câu (là cái câu tiên bài nói trước đó) thỉnh thầy người đến cho mau". Đồng tử lạy rồi đứng dậy chạy tuốt vào tam thanh điện, quỳ xuống bẩm rằng: "Nay có núi Bạch Hạc, động Triều Tiên sai Kim Hà đồng tử đến hỏi: "Vậy chỗ có vật chi làm bằng không?". Đồng tử nói: "Có như ý kim câu". Trường My nói: "Người ra nói lại cùng người về trước ta sẽ theo sau". Đồng tử trở ra kêu rằng: "Kim sư thúc xin hãy về trước, thầy tôi dời gót theo sau". Kim Hà đồng tử nghe nói, cỡi mây giả bay về núi Bạch Hạc; Mao Toại bay một đôi, quanh lại núp bên khe núi đợi chờ Trường My đi.

Lúc ấy đồng nhi đóng cửa rồi trở vào bẩm nói: "Kim sư thúc đã về rồi". Trường My dặn rằng: "Như có ai đến hỏi, thì nói ta qua núi Bạch Hạc cùng tổ sư đánh cờ". Nói rồi ra động nhắm Triều Tiên động bay tới.

Nói về Mao Toại núp trong khe núi thấy Trường My đi đã xa, trong lòng rất mừng quày quả trở lại cửa động, kêu mở cửa cho mau, đồng nhi đang ở trong động, xảy nghe có người kêu mở cửa thì bước ra mở và hỏi rằng: "Thầy tôi đã đi rồi, sao sư thúc lại đến mời nữa?". Kim Hà nói: "Ta mới gặp thầy người đây, nay tổ sư trong lòng mệt mỏi, sai ta đến lấy một hồi như ý kim đơn đặt uống cho định khí đường thần". Đồng nhi nói: "Vậy chỗ thầy tôi có hay không?". Kim Hà nạt rằng: "Rất chướng cho thẳng oan gia, thầy người bảo ta đến lấy, chỗ ta đến đây nói láo với mi

sao?". Đồng nhi nói: "Sư thúc phân cho rõ ràng thì thôi, saomà giận dữ làm chi, thôi để tôi vào lấy cho". Nói rồi quày ra sau động, nơi lò bát quái, al61y hộp kim đơn trở ra, nói: "Đây này". Mao Toại bảo: "Người trao cho ta coi thử". Đồng nhi bưng hộp kim đơn, đưa cho Mao Toại, Mao Toại giở nắp ra, ngó thấy hào kim quang rực rỡ, trong lòng mừng thầm nói: "Nay ta lấy một hườn, còn lại hai mươi ba hườn, người phải cất đi, nếu có người khác tới lấy, thì chớ đưa cho họ". Nói rồi cỡi mây đi tuốt.

Lúc ấy Trường My bay tới động Triều Tiên gõ cửa, đồng nhi hỏi: "Ai đó? . Trường My nói: "Ta là Lý Trường My, ở động bát bửu, núi Thiết Ngại, khi nãy có Kim Hà mời ta đến đánh cờ cùng tổ sư giải muộn". Kim Hà nghe nói lật đặt mở cửa hỏi rằng: "Ai mà mời ông? Có khi họ gạt ông đó, thôi ông hãy trở về đi". Trường My mặt mày hổ thẹn, cỡ mai huê lộc bay trở về động gõ cửa kêu lớn rằng: "Mở cửa cho mau". Đồng nhi lật đặt mở cửa, Trường My mặt giận hầm hầm, hỏi: "Vậy khi nãy ai đến mời ta?". Đồng nhi nói: "Kim Hà đồng tử, lúc thầy đi rồi thì Kim Hà trở lại, nói với tổ sư biểu lấy một hườn kim đơn, đặt định thần dưỡng khí, thầy mượn người đến lấy, tôi có đưa cho người một hườn". Trường My nghe nói nổi giận lắm, nói: "Ai mà dám tới gạt đồng nhi đặt lấy vật báu của ta. Bèn lần tay đoán coi, rõ biết sự tình nói: "Ồi thôi đã mắc lừa thằng lùn rồi". Nói dứt lời, lật đặt nhảy lên mai huê lộc rượt theo thằng lùn kim đơn, và đánh nó một hồi cho biết xấu, song thiên hạ chê mình rằng: "Người năn nỉ cầu xin, mà chẳng cho, đến nỗi bị nó đối gạt, nay Tôn Tẫn bị chết nơi tản thiên tiên, vậy ta cho một hườn kim đơn, thì té ra mình có lòng tốt". Nói rồi quày mai trở lại.

Nói về Mao Toại gạt lấy đặt linh đơn, lật đặt bay riết, sợ Trường My có rượt theo chẳng, đang chạy, xảy thấy một tòa núi cao, mười phần hiểm trở, trong bụng mừng thầm nói: "Tối đây rồi, thì có sợ chi Trường My rượt đến, thôi ta xuống đây nghỉ ngơi một chút, rồi đi cũng chẳng muộn gì". Bèn bay xuống núi, chẳng thấy Trường My rượt theo, khi ấy mới an lòng, biến lại nguyên hình, nghĩ rằng: "Kim đơn ta đã kiếm được, về cứu tam ca cũng chẳng khó chi, nay ta đến núi Hồ Khưu động tàng tiên, sư huynh của ta là Liễu Hùng ở đây tu luyện, chi bằng ta thỉnh người xuống hiệp sức bắt Vương Tiễn, có phải là một việc màặng hai chẳng?". Nghĩ rồi bước tới cửa động, thấy hai tên đồng nhi đang ở trước cửa chơi giỡn, Mao Toại hỏi: "Hai đứa bây chơi giống gì vậy?". Đồng nhi quay lại ngó thấy nói: "Sư thúc mới đến sao". Mao Toại nói: "Bây là đồng tử của Tiêu Cô Đạt, làm sao ở đây?". Đồng nhi nói: "Thầy tôi về ở chỗ này". Mao Toại nói: "Hay lắm, hay lắm, bây vào báo nói ta đến". Đồng nhi vội vàng vào báo nói: "Có Mao sư thúc ở ngoài, xin ra mắt". Liễu Hùng đang cùng Cổ Đạt đàm đạo, nghe Mao Toại đến, dạy đồng nhi mời vào, Mao Toại vào đến tam thanh điện. Liễu Tiêu, hai người đứng dậy thi lễ, phân chủ khách mà ngồi, Liễu Hùng dạy đồng nhi pha trà, Mao Toại nói: "Thôi đừng pha trà, đồng nhi,

người hãy ra đóng cửa động cho chặt, như có ai đến kiếm ta, thì nói ta không có ở đây". Đồng nhi nói: "Hiểu rồi". Liễn quày trở ra, và đi và nói: "Thằng ăn trộm này, chẳng biết nó ăn trộm đồ gì của ai, nên sợ theo bắt, nên tới đây trốn núp". Bèn đóng cửa động rồi trở vào pha trà. Liễu Hùng nói: "Hiền đệ vì việc chi mà có sắc kinh nghi như thế?". Mao Toại đem việc Tôn Tần bị tẩn thiên tiên đánh chết, mà thuật lại một hồi và nói: "Vì vậy nên tôi đến núi Thiết Ngại gạt lấy linh đơn, về đây ghé xin hai vị huynh trưởng xuống núi ra, công giúp giùm, hiệp sức bắt thằng Vương Tiễn, một là trả thù cho Tôn Tần, hai nữa cứu lê dân thành Dịch Châu, khỏi sự đồ thán". Cổ Đạt nói: "Té ra Quản Văn mắc nạn lớn ấy, chúng ta phải xuống núi cho trọn tình đạo hữu. Liễu Hùng nói: "Không nên đâu, số là Vương Tiễn vâng ngọc chỉ, phò Tần gồm sáu nước, anh em mình đâu dám hại nó, chốn hồng trần thiết ta không xuống". Mao Toại thấy Liễu Hùng chẳng khứng chịu, thì dùng kế khích tướng mà nói rằng: "Nếu anh không đi thì bị người mắng nhể". Liễu Hùng cười nói: "Ai dám mắng tôi". Mao Toại nói: "Vương Tiễn mắng chớ ai!". Liễu Hùng nói: "Đất bằng sóng dậy, gió lặng biển xao, tôi khi không sao nó dám mắng tôi kìa?". Mao Toại nói: "Vì lúc trước em ra trận, đánh không lại vương, khi ấy em có khoe anh, nói: Lúc mười tám nước đấu báu nơi Lâm Đồng, có một người ở nước Đại Triều kêu là Triệt Bửu, thiết tay hảo hán". Vương Tiễn hỏi: "Triệt Bửu nào? Có phải là Liễu Triễn Hùng chăng? Nếu ta va xuống đây, thì ta cũng bắt cho đặt, mà mổ bụng cắt ruột, khoét mắt moi tim". Liễu Hùng nghe nói, nổi giận mắng rằng: "Vương Tiễn, ta cùng người cũng như con trâu, con ngựa chạy ngoài gió khác nhau xa lắm (là nói một người giỏi, một người dở khác nhau xa). Vì sao mi dám mắng ta, vậy để ta xuống Dịch Châu bắt Vương Tiễn nó dám nói phách khi dễ anh, lời nói ấy chắc có có chớ chẳng không đâu, em đi là đi với anh cho có bạn, hai nữa thăm Bá Linh luôn thể". Bèn dặn đồng tử ở nhà giữ động cho tử tế. Mao Toại nói: "Xin hai vị hãy đi cho chóng". Triễn Hùng lấy pháp bửu ra cửa động cùng Cổ Đạt, Mao Toại cỡi kim quang, nhắm Dịch Châu bay xuống. Đến nơi quân giữ cửa chạy vào báo, công chúa rất mừng nói: "Hiện sanh tìm linh đơn được rồi". Công chúa rất mừng nói: "Hiền sanh tìm linh đơn đã về đây". Mao Toại nói: "May lắm, may lắm, tôi đã kiếm linh đơn được rồi". Công chúa hỏi: "Hai vị tiên trưởng này quý tánh đại danh là gì?". Mao Toại nói: "Hai vị này ở núi Hồ Khưu động Tàng tiên, lúc trước đả loạn quốc triều, tên Liễu Triễn Hùng, còn vị này, họ Tiêu tên Cổ Đạt". Yên Đơn rất mừng, mời vào nội đường trà nước xong xuôi, Mao Toại dẫn hai vị tiên nhơn đến bên giường, xem thấy Tôn Tần mặt như giấy vàng, tứ chi chẳng động, giữa đầu chỗ nê hoàn cung lủng một lỗ, chết nằm trên giường.

Coi rồi than thở chẳng xiết, Mao Toại hỏi quân múc một chén nước lấy hườn như ý đơn ra, hườn ấy nửa phía thì đỏ, nửa phía trắng, phía đỏ thuộc thái âm, phía trắng thuộc thái dương, rồi mài bên trắng thoa vào đầu Tôn Tần và bắt tay ấn niệm chơn

ngôn, giây phút trong cổ khô khè, ối ra những đàm. Tôn Tần mở mắt thấy Mao Toại cùng lão mẫu thì ngồi dậy nghiêng mình cúi lạy, công chúa chẳng xiết nổi mừng, hai bên chúng tướng vui cười hớn hở, liền đốt linh sàng (là giường của chết nằm) và lấyt đồ tang khó. Công chúa nói: "Con phải lạy Mao hiền đệ mà đền ơn cứu con được sống". Mao Toại nói: "Không nên, không nên, ấy là cái lễ thường tự nhiên chẳng cần bái tạ làm chi". Tôn Tần nói: "Tôi mang ơn hiền đệ cứu sống, thiệt là cái ơn tái tạo đầu chết cũng chẳng quên". Nói dứt lời, nghiêng mình cúi lạy, Mao Toại lật đặt quỳ xuống đáp lễ nói: "Tam ca làm như vậy không nên". Hai người làm lễ xong rồi, Tôn Tần đứng dậy xem thấy Tiêu Cổ Đạt cùng Liễu Triển Hùng, thì bước tới thi lễ hỏi rằng: "Hai vị sư thúc đều có việc chi chẳng?". Hai người đem việc Mao Toại thỉnh mình xuống giúp mà thuật lại, Tôn Tần rất mừng dạy bày yến chay khoản đãi. Qua ngày thứ Tôn Tần đến dinh, truyền lệnh cho ba ngàn quân cứ theo như cũ, mặc đồ tang trắng để tang một ngày khóc nba lần, chẳng cho tiết lộ tin tức; chúng tướng vâng, đòi năm ngàn thợ mộcccc và ba ngàn cây gỗ mỗi ngày đem vận ra ngoài thành ba trăm cây, giao mười ngày cho đủ hết. Tôn Yên lãnh mạng vào thành tâu cùng Chiêu Vương. Chiêu Vương hay được Tôn Tần sống lại thì chẳng xiết vui mừng, truyền chỉ chọn cây đòi thợ, đem vận ra dinh cho sẵn ứng dụng.

Nói về quân thám thính bên dinh Tần thăm nghe rõ ràng, vào trước báo nói: "Bên dinh Nam quận vương nước Tề, mỗi ngày khóc ba lần thường bữa vận chõr cây gỗ vào dinh, chẳng biết làm chi vậy, nên tôi phải vào báo". Thủy Hoàng nghe nói hỏi quân sư rằng: "Tôn Tần đã chết, trong dinh nó mỗi ngày vận cây gỗ mà làm gì?". Tử Lăng nói: "Cây gỗ ấy, ắt là làm chỗ đặt chôn Tôn Tần". Vương Tiễn bước ra tâu rằng: "Tuy Tôn Tần đã chết, song chưa rõ hư thiệt, để tôi đến dinh Yên đánh phá vào trung, quân giựt thầy Tôn Tần đem về dùng lửa đốt tiêu, thì tôi mới hết lo". Thủy Hoàng nói: "Điện tây hầu, người có đi thì thăm nghe hư thiệt mà thôi, quyết chẳng nên giựt thầy nó đem về, e làm như khi trước, người bắt nó đem về và đốt cả dinh, cũng là tại bắt Tôn Tần, lòng trầm kinh sợ lắm". Vương Tiễn nói: "Bệ hạ chớ lo, phen này chẳng phải như trước đâu, lúc đó Tôn Tần nó dùng phép ma cho nên mới bị hại ấy, chõr nay thiệt là cái tẩn thiên tiến đánh chết, vật ấy vốn là đồ báu của Phật, dẫu Tôn Tần có tài lên trời đi nữa cũng trốn không khỏi bại, tôi đi đây quyết giựt thầy cho được mà trả cái thù một gậy". Thủy Hoàng hỏi: "Tiên hành có đi phải tùy cơ ứng biến". Vương Tiễn đắc lệnh lui về trưởng mình, đề mâu lên ngựa dẫn Vương Bôn phát pháo ra trận, xông tới dinh Yên nạt rằng: "Quân giữ dinh, bầy vào báo cho Tôn Yên bảo nó phải mau đem cái thầy Tôn Tần ra đây, thì muôn việc đều thôi, nếu chống trả đến lúc ta đánh vào, ắt là một ngọn cỏ cũng chẳng dung". Quân vào phi báp, Tôn Tần giận lắm nghiêng rắng nói rằng: "Tần tặc thiệt rất độc dữ tợ lang, đã liệng cái tẩn thiên tiến mà hại ta chết, rồi bây giờ còn đến dinh mà đòi thầy". Càng nghĩ càng giận, bỗng có một vị chõr nhõn bước ra nói: "Bá Linh chõr

giận, để tôi ra trước bắt thằng Vương Tiễn mà trǎthù cái tǎn tên ấy cho". Tôn Tǎn thấy Triển Hùng đòi đi, thì khoát tay nói: "Sư thúc không nên đi". Triển Hùng nói: "Tôi đi làm sao mà không được?". Tôn Tǎn nói: "Nơi ấn đường của sư thúc có dạng thanh khí, ấ là hung nhiều kiết ít, không phải là tay đối thủ với Vương Tiễn đâu". Triển Hùng vốn là người háo thắng, tǎnh như lửa đốt, nghe Tôn Tǎn nói bấy nhiêu lời, tức giận cǎm gan, nói: "Người nói Vương Tiễn không ai hơn được, vậy tôi quyết ra cùng nó đối địch, nào có sợ, đầu ba đầu sáu tay, cũn bắt nó cho được mà thôi". Tôn Tǎn cười nói: "Tổ sư xin chớ giận dự, có ra trận phải giữ gìn cho lǎm". Triển Hùng dạy dẫn mai huê lộc, giận hǎm hǎm thót lên, Tôn Tǎn truyền lịnh chúng tướng nai nịt cǎm thương, theo sau ấ trợ chơn nhơn chớ để sơ suất, chúng tướng rǎn rộ theo Triển Hùng ra khỏi cửa dinh, nổ ba tiếng pháo, có hai cây cờ trắng hai bên, Vương Tiễn nghe pháo nổ cửa dinh mở hoǎc, thấy xông ra một đạo binh, đi trước một người đạo nhơn đầubịt khăn tròn, mình mặc áo bát quái đạo bào, mặt như cửa biển, bốn răng đều lồi, mười phần dữ tợn. Vương Tiễn hươi mâu lại nạt rằng: "Tên đạo nhơn kia khoan tới, hãy thông tên đã, chớ cây mâu ta chẳng giết con quỷ vô danh". Triển Hùng hươi đao chỉ lại nạt rằng: "Tướng kia có phải là Vương Tiễn chẳng? Người muốn biết tên ta, hãy ôm cái đầu, lóng tai mà nghe, nếu ta nói tên ra, e khi người hǎi kinh, mà té nhào xuống ngựa bây giờ, danh ta đồn cả thiên hạ, tiếng ta dậy trong trời đất, đi chẳng đổi tên, ngồi không cǎi họ, vốn ta người ở Sơn đông, phủ Đoài Châu, lúc chiến quốc một mình chiếm núi Hồng sơn, tung hoành thiên hạ, đánh nước lớn, lo vàng chẳng lấy, giết nước nhỏ, dâng báu chẳng màng, may ở núi Hồ khư động Tàng Tiễn, tu chơn luyện tǎnh, họ Liễu tên Đạo Chích, chữ là Triển Hùng". Vương Tiễn nghe nói cười rằng: "Té ra chơn nhơn đó sao? Tôi nghe tiếng đã lâu hôm nay mới gặp, chẳng biết tôi có tội chi xúc phạm, phải nhọc đến tiên trưởng xuống núi, xin phân cho tôi rõ". Triển Hùng nạt rằng: "Đồ khốn kiếp, ta cùng mi ngày nay không oán, ngày trước không cứu, như thuyền cùng ghe không đi chung một ngǎ, vì cớ nào hôm nay mi lại mǎng ta, mi dùng tǎn thiên tiễn đâm chết người, lại đến giựt thầy của người nữa, muốn giết hết cho tuyệt, thiệt mi lòng độc tợ lang, coi ta lấy đầu đây". Nói dứt lời cử đao nhắm đầu Vương Tiễn chém xuống. Vương Tiễn hươi mâu rước đánh, hai người đánh vùi rất nên hung dữ chưa định hơn thua Triển Hùng tưởng thầm rằng: "Vương Tiễn võ nghệ chẳng sútthơn mình, chi bằng dùng phép bửu giết tiết đồng tiên, dài chừng năm tǎc tên là như ý hồ ví, Triển Hùng miệng niệm chơn ngôn, xảy thấy ngọn mâu đâm tới, Triển Hùng lật đặt hươi đao đánh ra, tiếng nghe rang rang, thuận tay liệng cái như ý trên không nạt rằng: "Vương Tiễn chớ ỷ mạnh, coi bửu bối ta". Vương Tiễn nghe nói quay đầu thấy một cây đồng tiên sáng rõ bay rớt xuống đầu một cái, té sấp trên ngựa thổ huyết chạy dài. Triển Hùng nói: "Vương Tiễn ra chẳng rớt đầu, hãy chậm rãi mà đi, chẳng qua là ta làm cho người biết một cái lợi hại mà thôi, nếu còn hung hǎng nữa thì cái đao này chẳng

dung". Nói rồi niệm chú thâu bửu bối, quày nai dẫn chúng tướng đánh trống thắng trận, kéo binh về dinh, Tôn Tẩn vào trưởng thưởng công.

Nói về Vương Tiễn thua chạy về dinh xuống ngựa, Vương Bôn phò đạo trưởng ra mắt Thủy Hoàng mà xin tội. Thủy Hoàng thấy Vương Tiễn mặt như giấy vàng, môi tái, mũi xanh thì nói: "Nhà ngươi khi nãy như oanh oanh liệt liệt, đòi ra giết thầy Tôn Tẩn, làm sao mà về coi bộ tướng như vậy?". Vương Tiễn tâu rằng: "Tôi ra kêu đánh, không dè trong dinh Yên, xông ra một đạo nhơn, là Liễu Triển Hùng thuở xuân thu, người ấy mạnh mẽ dị thường, tôi bị nó đánh một cây đồng tiên, mười phần lợi hại". Thủy Hoàng nghe nói cả kinh, nói: "Không xong, ta tưởng lại Liễu Triển Hùng ở núi Hồng sơn một mình và làm đầu hết, nay xuống giúp nước Yên, nếu chọc đến va e chẳng khỏi một phen khốn hại, thôi thôi, Điện tây hầu hãy ra truyền lệnh cho chúng tướng nhổ trại về nước, đánh đi kéo vương nó mà khốn bây giờ". Vương Tiễn nói: "Hôm nay tuy rằng bại trận, song phép bửu hãy còn, xin chờ vài ngày cho dấu thương tôi lành sẽ dùng bửu Tiễn cách dinh bắn nó". Nói rồi từ giã trở về dinh mình, cỡi giáp Tiễn cách dấu thương như miệng chén, trong lòng càng tưởng càng giận.